

PETER DE ROSA
KRISTUSOVI NAMESTNIKI

Mengeš, 2006

KAZALO

- 5* Novi predgovor za novo tisočletje
- 13* Uvod
- PRVI DEL
- 19* **OBLAST**
- 21* Od Kalvarije do Vatikana
- 43* Na poti do popolne oblasti
- 65* Papeška pornokracija
- 77* Papeštvo na vrhuncu
- 99* Papeštvo na vrhuncu
- 115* Padec papeštva v pekel
- 143* Neizogibna reformacija
- 157* Somrak absolutne oblasti
- DRUGI DEL
- 173* **RESNICA**
- 175* Zatiranje oporečnikov
- 191* Vsiljevanje resnice
- 217* Pregarjanje čarovnic in Judov
- 241* Papeški heretiki
- 277* Prvi nezmotljivi papež
- 295* Veliko čiščenje
- 309* Epilog

NOVI PREDGOVOR ZA NOVO TISOČLETJE

Mednarodni uspeh *Kristusovih namestnikov* me je močno presenetil. Pisali in zahvaljevali so se mi številni katoliki, ki so doslej živeli v prepričanju, da so papeži rojeni svetniki ter da se le tu in tam pojavi gnilo jabolko, kakršno je denimo predstavljal borgijski papež Aleksander VI. Ta knjiga pa jim je pokazala, da je bilo papeštvo v prvih dveh tisočletjih še veliko bolj obremenjeno s škandali, kot današnja rimskokatoliška cerkev.

Številni papeži so bili pravi razbojniki in morilci, denimo Benedikt IX, ki je bil za papeža izvoljen leta 1032, ko je bil star enajst let. Julij II., ki je z mečem v roki odhajal s svojo vojsko v vojne za papeška ozemlja, je bil trdno prepričan, da je sam Jezus izročil velik kos osrednje Italije v trajno last Petru in njegovim naslednikom. Sicer pa je to tisti papež, ki vernikom na veliki petek ni dovolil, da bi mu poljubljali nogo, kajti sifilis mu je razjedal telo.

Je papež nujno tudi pravi katolik? Bralec *Kristusovih namestnikov* bo presenečeno ugotovil, da nekateri niso bili. Sam Hadrijan VI. je trdil, da so bili številni rimski škofje heretiki. Marcellin je bil odpadnik, Vigilija in Honorija pa je herezije obtožil sam vrhovni koncil. Hadrijan VI. je zato rekel: "Prav nobenega dvoma ni, tudi papež se lahko moti glede nauka in uči herezijo."

Številni papeži so širili smrt in zakrivili najhujše zločine proti človeštvu. Križarskih voj, v katerih je bilo poklanih na stotine tisočev ljudi, si niso izmislili kakšni cerkveni odpadniki, temveč sami papeži. Za glavnega zaščitnika svojih svetih vojn pa so bogoskrunsko razglasili Jezusa, ki je nekoč tako odločno ukazal Petru, naj takoj pospravi svoj meč.

Papeži so si izmislili tudi inkvizicijo, geta in posebne oznake za Jude, sežiganje čarovnic na grmadah in pokole heretikov. Pod papeškimi ukazi je padlo na milijone žrtev in številni, ki so s svojo grobostjo dajali zgled poklicnim vojakom, so bili pozneje razglašeni za svetnike.

Renesančni papeži so še posebej sloveli zaradi svoje sle po bogastvu. Da bi postali papeži, so bogato z zlatom in denarjem podkupovali kardinale, nato pa so si naložbe več kot povrnili, ko so prodajali cerkvene naslove in odpustke. Nakopičeno cerkveno bogastvo so širokodušno delili med svojimi priležnicami in sorodniki. In kaj je papeže končno vsaj za silo spravilo nazaj na nekoliko bolj katoliško pot? Reformacija. Potreben je bil odločen protest globoko predanega kristjana Lutra, da so se v Rimu vsaj malo zamislili. Toda škoda je bila že narejena in krščanski svet je bil nepopravljivo razdeljen.

V pridigah, papeških enciklikah in katekizmih o vsem tem ne boste našli niti besedice. Zato večina katolikov, vključno z visokimi vatiškimi prelati, trdno verjame, da ima papež vedno prav in da mu morajo slepo slediti. V resnici pa je zelo nevarno slediti papežem, če se ti oddaljujejo od cerkve. Vprašanje, ki si ga lahko zastavimo ob tej knjigi, je naslednje: Ali se tudi sodobni papeži, kakršna sta bila denimo Pavel VI. in Janez Pavel II., lahko motijo, tako kot so se motili predhodniki, ko so vernikom vsiljevali inkvizicijo, odpustke, čarovniške grmade in podobno? In zakaj ne?

Morda bo papeštvu naklonjeni bralec pomislil, da so se sodobni papeži na srečo vendarle spremenili. Ne morem soglašati. Popolna oblast, ki jo je dobilo papeštvo po letu 1870, je najboljše zagotovilo, da se papeški zločini ne morejo končati, temveč se lahko le še bolj množijo.

Samo poglejmo, kakšne so posledice prepovedi kontracepcije, ki jo vsiljuje cerkev. Prebivalstvo na planetu se vsakih dvanajst let poveča za milijardo ljudi. V enem letu je prirastek večji kot je bil v prvih petnajstih stoletjih po Kristusovi smrti. Toda pogovor o tem je popolnoma mrtev. Pokojni Janez Pavel II. je celo škofom prepovedal vsako razpravo o kontracepciji. Papeška sveta vojna proti vsem oblikam preprečevanja nosečnosti pušča za seboj prava koncentracijska taborišča revščine v Afriki in Latinski Ameriki. Žrtev te

neusmiljene politike je več, kot jih je bilo v vsej zgodovini krščanstva.

Posebej prizadete pa so katoliške ženske. Papeži jih zaposvrstjo prepričujejo, da so nepogrešljive na vseh drugih področjih, razen v cerkvi. One so hčere manj vrednega boga.

Zaradi celibata, ki se vatikanskim uradikom zdi pomembnejši od verskega obreda, je več kot polovica vseh župnij na svetu brez svojega duhovnika.

Najhujše zlo katoliške cerkve po reformaciji pa je duhovniško nasilje in spolna zloraba otrok. Nenavadno, toda Janez Pavel II., ki je veljal za tako dobrega in plemenitega moža, ni nikoli zmogel javne obsodbe teh zločinov, medtem ko se niti za hip ni obotavljal, ko je bilo treba napadati kontracepcijo.

V zgodovini papeštva je povsem razumljivo, da so nekateri pokvarjeni možje počeli pokvarjene stvari. Presenetljivo pa je, da so slabe stvari počeli dobri ljudje in da so najboljši med njimi počeli najslabše. Edward Gibbon je takole rekel: "Grehi duhovnikov so veliko manj nevarni kot njihove vrline." Tako me je ob pisanju knjige vodila misel lorda Actona, da "absolutna oblast kvari absolutno". Le redki pa vedo, kako se ta njegova misel konča: "Veliki možje so skoraj vedno pokvarjenci. Ni je hujšega krivoverstva, kot položaj opravičuje svojega nosilca." Ljubezen do moči vedno spodkoplje moč ljubezni.

Katoliška cerkev je v tretje tisočletje vstopila z moralnimi nauki iz 19. stoletja in s svojim srednjeveškim ustrojem, ki temelji na papeškem absolutizmu in na celibatu moških duhovnikov. Nič nenavadnega zato ni, če se petindevetdeset odstotkov sodobnih katolikov v svojih razhaja s papežem v pogledih na kontracepcijo, splav, razvezo zakona, celibat duhovništva in vlogo ženske v cerkvi. V tej knjigi ponujam katoliškemu duhovniku in laikom pogled na resnično zgodovino papeštva in papežev. Močno si želim in upam, da jih bo vzpodbudila in bodo dvignili svoj glas v zahtevo po tretjem vaticanskem koncilu. Brez tega ni niti malo možnosti, da bi se rimska cerkev znotraj spremenila in prilagodila potrebam časa.